

AMICS PER SEMPRE?

Jordi Dalmau

Es diu Josep Lluís. Mai no ha llegit aquesta revista ni crec que en conegui l'existència. Possiblement ningú del seu entorn familiar i d'amistats tampoc no sap que al nostre bisbat hi ha una revista que es diu "Església d'Urgell". Per tot això, suposo que mai no llegirà aquest article que parla d'ell i de l'amistat que ens teníem.

Ens vam conèixer a La Salle quan érem criatures. Ell era grassonet i ploraner. Dels primers cursos no en recordo res d'especial i no va ser fins a setè o vuitè d'E.G.B. que ens vam relacionar. S'havia estirat, aprimat i tornat un dels nois amb més requesta de la classe. I s'ho creia. A tots dos ens agradava el bàsquet i suposo que això ens va unir. Amb sis o set companys vam fer colla. Ens ho passàvem bé, jugàvem a bàsquet, a l'estiu fèiem molts gelats al passeig, parlàvem de noies i rèiem molt. Els nostres trencacolls eren els típics dels adolescents, però ell en tenia més que jo.

Tots tres érem carn i ungla i fins i tot ens autoanomenàvem els *brothers* (germans en anglès) perquè dèiem que ens aveníem com si ho fóssim. Érem tan amics que estàvem segurs que mai res ni ningú no ens separaria.

perquè el seu ego estava una mica pujat de to i perquè festejava amb una noia. En deia "sortir", però a mi mai no m'ha agradat dir-ne així perquè amb una persona que s'estima no s'hi surt, s'hi conviu. De resultes d'aquest festeig, em va agafar molta confiança. A la colla hi havia un noi, el Benito, que aviat es va fer molt amic d'ell i.

Estàvem segurs que res ni ningú no ens separaria. Aquella amistat fallida va representar la primera decepció de la meua vida.

de retruc, meu. Tots tres érem carn i ungla i fins i tot ens autoanomenàvem els *brothers* (germans en anglès) perquè dèiem que ens aveníem com si ho fóssim. Érem tan amics que estàvem segurs que mai res ni ningú no ens separaria. Però el Josep Lluís va tenir problemes amb la xicota i es van deixar. Quan festejaven també semblava que allò havia de durar sempre. Abans de deixar-se va parlar-me'n molt i necessitava que l'escoltés. Quan va haver passat el mal tràngol de la separació amb l'Anna, que va durar uns mesos, vaig notar que la meua companyia li començava a fer nosa, fins que va arribar un moment en què ell i el Benito van fer pinya i jo en vaig quedar al marge. En poc temps, les nostres diversions, inquietuds i aficions havien pres camins diferents, massa diferents per continuar convivint. Vaig deixar la colla. A tercer de B.U.P. el Josep Lluís va tornar a voler ser aquell amic que havia estat, però no se'n va sortir perquè fingia, i les coses fingides es coneixen de seguida. Del Benito no en vaig saber mai més res, perquè havia anat a estudiar a fora molt aviat.

L'altre dia em vaig trobar el Josep Lluís en una discoteca. Es va estranyar de veure-m'hi. Em va comentar que l'havien fet fora de la feina i que havia deixat els estudis universitaris perquè havia patit una crisi nerviosa. El Benito l'acompanyava, però no em va veure, o no em va voler veure. Jo tampoc no vaig dir-li res. Quan vam haver parlat, el Josep Lluís es va perdre entre el ramat de nois i noies que s'agombolaven en aquella borda mudada en discoteca, però encara vaig poder mirar-lo als ulls i llegir-hi les lletres de la decepció. Vaig pensar que devia haver experimentat moltes sensacions durant aquests anys, però que potser havia viscut poc, que se sentia buit, però que, com sempre, ho volia amagar, volia aparentar seguretat i satisfacció.

Després de donar-li tombs, vaig pensar que jo també m'havia decebut d'ell, sobretot del tracte que n'havia rebut en els anys d'adolescència. Si ho sospeso bé, aquella amistat fallida, inexpert i potser fingida, va representar la primera decepció de la meua vida. Amb el temps en van venir d'altres.